

Fredy Perlman

Edistys ja ydinvoima
Mantereen ja sen kansojen tuho

1979

Seuraava teksti ilmestyi ensi kerran Fifth Estate -lehden ydinvoiman vastaisessa erikoisnumerossa 8. huhtikuuta 1979. Se oli kirjoitettu aiemmin samana vuonna, heti Pennsylvanian osavaltiossa sattuneen Three Mile Islandin ydinvoimalaonnettomuuden jälkeen. Kun uutinen onnettomuudesta levisi, viralliset viestimet inttivät että ”ei ole tarvetta ylireagointiin, tilanne on vakaa, johtajilla on kaikki hallinnassaan,” mutta lopulta voimalan lähellä asuneet ihmiset oli evakuoitava. Tässä Fredy muistuttaa meitä miten alueen alkuperäisiä asukkaita kusetettiin ja heidät tuhottiin käyttäen hyväksi latteuksia, lupauksia ja poliisia jotka aina seuraavat Pääoman mukana.

=====

Ihmisolentojen, maaperän ja muiden elollisten lajien harkitun myrkyttämisen selittäminen ”onnettomuutena” on karkeaa teeskentelyä. Vain silmänsä tahallaan ummistava voi väittää että tämä Tekniikan Edistyksen seuraus oli ”ennalta-arvaamaton”.

Tämän mantereen elävien asukkaiden myrkyttäminen ja siirtäminen ”korkeampien olentojen” tähden on saattanut alkaa itäisessä Pennsylvaniassa, mutta ei vasta aivan viime viikkoina.

Reilu pari sataa vuotta sitten alueella jota Three Mile Islandin säteily parhaillaan myrkyttää, Franklinin, Morrisin, Washingtonin ja Halen kaltaiset keinottelijat piileskelivät Vandalia-yhtiön ja Ohio-yhtiön kaltaisten julkisivujen takana. Näillä yhtiöillä oli yksi ainoa tarkoitus: myydä maata voitolla. Yhtiöiden takana olevilla yksilöillä oli yksi ainoa tavoite: poistaa kaikki esteet rajoittamattoman voitonteon tieltä, olivatpa nämä esteet sitten ihmisolentoja tai vuosituhantisia kulttuureja tai metsiä tai eläimiä tai vaikkapa jokia ja vuoria. Heidän tavoitteensa oli Sivistää tämä manner, panna alulle sellaisen toiminnan kierre jota täällä ei koskaan aiemmin oltu harjoitettu: Työtä, Säästämistä, Sijoittamista, Myymistä – Pääoman uusintamisen ja laajentamisen kierre.

Suurin este tälle toiminnalle olivat vuosituhansien ajan tällä mantereella eläneet ihmiset, jotka ilman Lakia tai Hallitusta tai Kirkkoa nauttivat aurin-gosta, joista, metsistä, kasvi- ja eläinlajien runsaudesta ja toisistaan. Nämä ihmiset pitivät elämää itsetarkoituksena, eivät ”korkeampien” tarkoitusten palveluun valjastettavana välineenä. He eivät rynnänneet Sivilisaatioon kuin lapset keksipurkille, toisin kuin Franklinit ja Washingtonit odottivat. Päin vastoin. He halusivat varsin vähän siitä mitä Sivilisaatiolla oli tarjota. He

halusivat joitain sen aseista, ja niitäkin vain jotta voisivat säilyttää vapautensa Sivilisaation syvempää tunkeutumista vastaan; he valitsivat mieluummin kuoleman kuin Työnteoksi, Säästämiseksi, Sijoittamiseksi ja Myymiseksi köyhdytetyn elämän. Viimeisessä epätoivoisessa yrityksessään ajaa Sivilisaatio ja sen Hyödyt mereen ja sen taakse, kapinassa joka nykyään muistetaan automerkin nimestä, heidän soturinsa karkottivat maan anastajat ja heidän sotilaansa Ontariosta, Michiganista, Ohiota ja länsi-Pennsylvaniasta. Tämän peräänantamattoman vastarinnan johdosta sivistyneet nimesivät heidät Raakalaisiksi. Tämä nimi antoi Sivistäjille luvan tuhota empimättä ja ilman tunnontuskia: ”Lähetäkää niille isorokolla tartutettuja huopia,” määräsi eräs hävittämisestä vastanneista komentajista.

Amerikan itsenäisyyden kaksisatavuotisjuhlaa vietettiin vähän aikaa siten. Tuolloin muisteltiin sitä päivää jolloin maan anastajat, keinottelijat ja heidän liittolaisensa päättivät kiihdyttää riippumattoman elämän hävittämistä Three Mile Islandista länteen olevalla alueella. Kuninkaan hallitus oli liian kaukana suojellakseen sijoituksia riittävästi, ja joka tapauksessa se oli feodaalinen eikä aina jakanut keinottelijoiden päämääriä; se meni jopa niin pitkälle että valvoi rajoja jotka oli perustettu sopimuksilla Raakalaisten kanssa. Tarvittiin tehokas koneisto joka olisi maan anastajien suorassa hallinnassa ja omistettu ainoastaan heidän yritystensä hyvinvoinnin turvaamiselle. Paxton Boysin tapaiset rajaseutujen epämuodolliset poliisijärjestöt olivat riittävän tehokkaita murhaamaan Conestogan kaltaisen eristyneen kylän heimoväkeä. Sellaiset rajaseudun joukkiot olivat kuitenkin pieniä ja väliaikaisia, ja ne olivat riippuvaisia jokaisen mukana olevan jatkuvasta suostumuksesta samalla tavalla kuin heimosoturitkin; siksi ne eivät olleet mitään oikeita poliisiorganisaatioita. Keinottelijat liittoutuivat idealistien ja haaveilijoiden kanssa, poliittisen julisteen takana johon oli painettu Vapaus, Itsenäisyys ja Onnellisuus, ja sieltä he ottivat hallitus-, sotilas- ja poliisivallan omiin käsiinsä.

Puolitoistasataa vuotta sitten Pääoman kehittymisen tehokoneisto kävi täysillä. Sotilas- ja poliisiorganisaatiot, jotka perustuivat tottelevaisuuteen ja alistumiseen eivätkä kenenkään jatkuvaan suostumukseen, olivat valmiit ryhtymään toimintaan niitä vastaan jotka olivat vastustaneet juuri sen kaltaista kurinalaisuutta ainakin kahdenkymmentuhannen vuoden ajan. Kongressi Sääti erään suorasukaisimmista laeistaan: Intiaanien poistolain. Muutamassa

vuodessa kaikki vastarinta, kaikki toiminta mikä ei ollut Pääoman toimintaa, oli poistettu alueelta joka ulottuu Three Mile Islandilta Mississippille ja siitä etelään, Michiganista Georgiaan. Hallitus, josta tuli nopeasti yksi maailman mahtavimmista, ei enää rajoittanut toimiaan isorokolla myrkyttämiseen tai yllättäviin kyläläisten joukkomurhiin; se pani Poiston toimeen tarkkaan harmitulla latteuksien, lupausten ja poliisin yhdistelmällä. Vielä jäljellä olleet vapaat heimot eivät voineet vastustaa tätä yhdistelmää omaksumatta sitä itse, mutta he eivät voineet omaksua sitä luopumatta vapaudestaan. He päättivät pysyä vapaina, ja niinpä viimeiset vapaat ihmisolennot Three Mile Islandin ja Missisippin välillä Poistettiin.

Kun uudisasukkaat muuttivat tyhjennetyille maille, jossa heidän hengittämänsä ilma antoi heille makua äskettäin poistetusta vapaudesta, he muuttivat laajat metsämaat suurennetuiksi kopioiksi siitä helvetistä jonka he olivat jättäneet taakseen. Poluista ja metsistä nauttiminen loppui: metsät poltettiin; poluista tuli esteratoja joiden poikki piti kulkea niin nopeasti kuin Pääoma vain suinkin mahdollisti. Riemu lakkasi olemasta elämän tarkoitus; elämästä itsestään tuli pelkkä väline; sen tarkoitus oli taloudellinen voitto. Satojen erilaisten kulttuurien kirjo pelkistettiin erikoisen rutiinin yhdenmukaisuuteen: tee työtä, säästä, sijoita, myy, joka päivä aamunkoitosta illan kajoon, ja laske rahat auringon laskettua. Joka ikinen aiempi toiminnan muoto ja lukuisia uusia muutettiin riemun lähteistä taloudellisen voiton lähteiksi. Maissi, pavut ja kesäkurpitsa, ”kolme siskoa” joita alueen aiemmat asukkaat kunnioittivat ja rakastivat, muuttuivat pelkäksi ruokamarkkinoiden kauppatavaraksi; niiden kylväjät ja niittäjät eivät enää kasvattaneet niitä nauttiakseen aterioista, pidoista ja juhlista, vaan myydäkseen niitä voitolla. Maanviljelyn uuras työ syrjäytti rattoisan puutarhuroinnin, kiskot syrjäyttivät polut, jättimäisten hiiltä polttavien, pyörillä kulkevien tulisten pätsien liikkuminen korvasi kävelemisen, kanoottien tilalle tulivat kelluvat kaupungit joita ei pysäyttänyt mikään este ja jotka täyttivät ilman palavalla hiilloksella ja mustalla savulla. ”Kolme siskoa” alennettiin muun perheensä tavoin pelkäksi kauppatavaraksi, samoin kuin puut joista tuli sahatavaraa, eläimet joista tuli lihaa, ja jopa mantereiden uusien asukkaiden matkat, laulut, myytit ja tarinat.

Ja uusia asukkaitahan oli: ensin satoja, sitten tuhansia, lopulta miljoonia. Kun varsinaisten orjien maahantuonti lopulta päättyi, alettiin tuoda ylijäämä-pienviljelijöitä feodalismin jälkeisen Euroopan alas ajetuilta kartanoilta.

Heidän esivanhempansa eivät olleet tunteneet vapautta niin moneen sukupolveen että koko sen muisto oli kadonnut. Tulokkaat, jotka olivat aiemmin olleet palvelijoita tai maatyöläisiä nyt kaupankäynnistä innostuneiden isäntiensä kartanoissa, olivat maahan saapuessaan oppineet jo valmiiksi haluamaan täsmälleen sitä mitä Pääomalla oli tarjota, ja Pääoman kurjittama elämä oli heille vapautta verrattuna heidän ainoaan kokemukseensa. Maasijoittajat myivät heille maatilkkuja, rautatiesijoittajat kuljettivat heidät tilkuilleen, maataloustavarasioittajat varustivat heidät, pankkisijoittajat rahoittivat, samat tahot toimittivat heille kalusteet ja vaatteet, ja usein samat firmat olivat järjestäneet heille kaiken muunkin sellaisella voitolla jota mikään aiempi aikakausi ei olisi pitänyt ”oikeudenmukaisena”. Ja sitten he kirjoittivat kerskaillen sukulaisilleen vanhalla mantereella että heistä oli tullut oman itsensä herroja, että he olivat vapaita viljelijöitä, mutta vatsansa pohjassa ja väliin jääneessä sydämenlyönnissä he tunsivat totuuden: he olivat orjia herralle joka oli vieläkin taipumattomampi, epäinhimillisempi ja etäisempi kuin entiset isännät, herra jonka tappavan voiman saattoi radioaktiivisuuden tapaan tuntea mutta ei nähdä. Heistä oli tullut Pääoman palvelijoita. (Niillä jotka päätyivät ”koneenkäyttäjiksi” tai ”aputyöläisiksi” tarvekalut ja raiteet tuottaneisiin tehtaisiin ei puolestaan ollut paljoakaan kerskailtavaa; he olivat hengittäneet vapaammin lähtöpaikassaan.)

Kun Pontiacin nimestä tunnetusta kapinasta oli kulunut sata vuotta, vuosisata Pontiacin perillisten epätoivoista vastarintaa Pääoman laajempaa tunkeutumista vastaan, alkoivat jotkut maahantuoduista viljelijöistä vastustaa omaa pelkistämistään rautatien, tarvikkeiden ja finanssipääoman palvelijoiksi. Populistiset viljelijät paloivat halusta pidättää ja sulkea lukkojen taakse Rockefellerit, Morganit ja Gouldit jotka olivat suoraan vastuussa heidän kurjuudestaan, mutta heidän kapinansa oli vain kalpea aavistus ottowasien, chippewasien, delawarejen ja potawatomien aikaisemmista kapinoista. Viljelijät nousivat henkilöitä vastaan mutta jakoivat yhä kulttuurin joka oli vastuussa heidän kurjuudestaan. Tästä syystä he eivät onnistuneet yhdistämään voimiaan tasankojen väen aseellisen vastarinnan kanssa tai edes tunnistamaan sitä omakseen. Se oli viimeinen kamppailu joka vastusti mantereen muuttamista kokonaisuudessaan Pääoman saareksi – ja se lannistettiin muinaisilla assyrialaisilla (ja moderneilla neuvosto-sosialistisilla) menetelmillä: joukkosiirroilla, keskitysleireillä, aseettomien vankien joukkomurhilla sekä

kovistelevien sotilaiden ja lähetystyöntekijöiden herkeämättömällä aivope-
sulla.

Vaikka monet kamppailevista viljelijöistä olivat militantteja ja rohkeita, he nostivat vain harvoin elämän ja siitä nauttimisen työn, säästämisen ja taloudellisen voiton edelle. Heidän liikkeensä suistui lopullisesti raiteilta kun radikaalit poliitikot ujuttautuivat siihen ja väänsivät uuden elämän kaipuun uuden Johtajan tarpeeksi. Raiteilta suistuneen populistisen liikkeen muodosta tuli myös seuraavan vuosisadan työväenliikkeen muoto. Populismille haudan kaivaneet poliitikot näyttivät tietä sille äärettömälle munkkimaisten lahkosten joukolla, jotka organisoituivat Jesuiittaveljeskunnan mallin mukaan mutta johtivat oppijärjestelmänsä ja uskontunnustuksensa yhdestä tai toisesta kommunistisesta, sosialistisesta tai anarkistisesta Kirjasta. Valmiina loikkaamaan välittömästi mihin tahansa tilanteeseen jossa ihmiset alkoivat kamppailla saavuttaakseen jälleen ihmisyytensä, he tekivät lopun yhdestä lupaavasta kapinasta toisensa jälkeen hautaamalla elämänsä puolesta kamppailevat ihmiset oppijärjestelmänsä, järjestönsä ja johtajuutensa alle. Näistä pelleistä, jotka halusivat vain saada omat naamansa ja puheensa sanomalehtien kansiin, tuli lopulta kapitalisteja jotka ottivat omakseen sen erityisen kauppatavaran markkinat jonka he olivat vallanneet: työvoiman.

Kun toimiva vastarinta oli pysyvästi poistettu ja korvattu muka-vastarin-
nalla, joka oli tosiasiasa vain keino muuttaa ihmiselämä lopullisesti pelkäksi Pääoman muuttujaksi, ei voittoja takovalla tehokoneistolla enää 1900-luvun alla ollut mitään ulkoisia esteitä. Sisäisiä esteitä sillä vielä oli: Pääoman eri osaset, Vanderbiltit, Gouldit ja Morganit käänsivät jatkuvasti aseensa toisiaan vastaan ja olivat vaarassa kaataa koko rakenteen sisältäpäin. Rockefeller ja Morgan olivat yhteensulautumisen edelläkävijöitä, eri osasten yhdistäjiä: rahakkaat sijoittajat levittivät varojaan toistensa yrityksiin; johtajat istuivat toinen toistensa johtokunnissa; ja koneiston jokaisen osan rajoittamaton käynti alkoi olla heidän yhteisen etunsa mukaista. Harvoja jäljelle jääneitä henkilökohtaisia ja perhe-imperiumeja lukuun ottamatta yrityksiä johtivat nyt pelkät palkkalaiset, jotka erosivat muista käsistä lähinnä vain palkkioidensa suuruuden puolesta. Johtajien tehtävä oli jyrätä yli kaikkien inhimillisten ja luonnollisten esteiden, vain yhdellä rajoituksella: Pääoman yhdessä muodostavien yhtiöiden tehokas toiminta.

Nelisenkymmentä vuotta sitten Pääoman palveluksessa olevat fysiikan ja kemian tutkijat huomasivat etteivät paljain silmin nähtävät aineet maan päällä ja alla ole ainoita voiton takomiseen soveltuvia aineita. Kävi ilmi että tiettyjen aineiden ”vapautetut” ytimet olivat Pääomalle erittäin käyttökelpoisia. Aineen tuhoamisesta atomitasolla, jota käytettiin ensin hirveimpänä ihmisten tähän mennessä luomana aseena, tuli uusiin kauppatavara. Tähän mennessä koronkiskonta, rahtausmaksut ja viljelijöiden tarvikehankinnat, samoin kuin kauan sitten kadonneet puut ja metsän eläimet olivat jo lakanneet kiinnostamasta merkittävinä voiton tuottajina. Uraani- ja öljymonopoleihin kietoutuneista energiayhtiöistä tuli mahtavampia imperiumeja kuin yhdestäkään niiden sovittelijoina toimineista valtioista. Näiden imperiumien tietokoneissa punnittiin ”hyväksyttävää” määrää maaseudun ja kaupunkien asukkaita ”hyväksyttäviä” voittojen saavutuksia tai menetyksiä vastaan. Mahdollisia yleisiä reaktioita sellaisiin laskelmiin kontrolloitiin tarkkaan harkituilla latteuksien, lupauksen ja poliisin yhdistelmillä.

=====

- Järjestelmä, joka keskittyy ”puolustautumaan” ulkopuolelta tulevaa ydinyökkäystä vastaan, myrkyttää itse itäisen Pennsylvanian ihmisiä syöpää aiheuttavalla säteilyllä –
- Mantereiden asukkaiden syötäväksi tarkoitettu ruoka saastuu ja Pääomaa kiinnostavan kauppatavaran kasvattamiselle kuuliaisesti elämänsä omistaneiden viljelijöiden tulevaisuudennäkymät tuhoataan –
- Manner, jolla joskus eläneiden ihmisten päämäärä elämässä oli nauttia ilmasta, auringosta, puista, eläimistä ja toisistaan, muutetaan ennennäkemättömän tappavilla myrkyillä ja räjähteillä kirjaimellisesti miinaken-
täksi –
- Näkymä helvetillisten tulimyrskyjen peittämästä mantereesta, jossa heidän kovaäänisensä toistavat nauhoitettua viestiä hiiltyneelle maalle: ”Ei ole syytä ylireagointiin; tilanne on vakaa; johtajilla on kaikki hallinnassa” –

Mikään tästä ei ole onnetonta sattumaa. Se on nykyinen edistyksen vaihe Teknologiassa, alias Pääomassa, jota Mary Wollstonecraft Shelley kutsui

Frankensteiniksi. Tätä teknologiaa johtajapyrkyrit, jotka palavat halusta saada ”vallankumoukselliset” kätensä namikoille, kutsuvat ”neutraaliksi”. Kaksi sataa vuotta Pääoma kehittyi tuhoamalla luontoa, siirtämällä ja tuhoamalla ihmisiä. Pääoma on nyt aloittanut suoran hyökkäyksen omia palvelijoitaan vastaan; sen tietokoneet ovat alkaneet laskelmoida niiden uhraamista, joita on opetettu pitämään itseään sen hyötyjinä.

Jospa kuolleiden henget voisivat syntyä elävien keskuuteen. Ottawa- ja chippewa- ja potawatomi-soturit voisivat jatkaa taistelua siitä mihin he jäivät kaksi vuosisataa sitten, yhdistäen voimansa siouxien, dakotojen ja nez percejen, yanojen ja medocien ja niiden lukemattomien heimojen kanssa joiden kieliä ei enää puhuta. Sellainen voima voisi ajaa kokoon rikolliset joita ei muuten saatettaisi minkäänlaisen tuomioistuimen eteen. Pääoman lukuisat välikädet voisivat sitten jatkaa heidän työskentele-säästä-sijoittamyy -rutiiniaan, kiduttaen toisiaan latteuksilla, lupauksilla ja poliisilla vaarattomiksi tehtyjen ja verkosta irrotettujen voimalaitosten sisällä, plutoniumovien takana.

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright
2012 elokuu 16

Fredy Perlman
Edistys ja ydinvoima
Mantereen ja sen kansojen tuho
1979

Fredy Perlman: Progress and Nuclear Power.
Haettu 16.8.2012 osoitteesta: <http://takku.net/article.php/20080427165014899>